

Descansa en paz

Títol original: *Håndtering av udøde* **Direcció:** Thea Hvistendahl **Guió:** Thea Hvistendahl, John Ajvide Lindqvist **País:** Noruega **Durada:** 97 min **Any:** 2024 **Gènere:** Terror, intriga, drama **Interpretació:** Renate Reinsve, Anders Danielsen Lie, Bahar Pars **Música:** Peter Raeburn **Fotografia:** Pål Ulvik Rokseth **Distribuïdora:** Avalon Distribució Audiovisual **Estrena a Espanya:** 21/06/2024
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

En un calorós dia d'estiu a Oslo, els morts es desperten misteriosament, i tres famílies es veuen sumides en el caos quan els seus éssers estimats morts tornen a ells. Qui són i què volen? (Avalon)

CRÍTICA

26/01/2024 - El primer llargmetratge de Thea Hvistendahl fa gala d'una peculiar i inquietant atmosfera i demostra el seu sòlid talent en la direcció, però el seu darrer terç acaba amb el que prometia

A **Descansa en paz**, l'òpera prima de **Thea Hvistendahl**, estrenada mundialment aquest any a la Competició World Cinema Dramatic del **Festival de Sundance**, el públic percebrà una clara voluntat de subvertir els clixés associats a una de les criatures sobrenaturals més habituals en el cinema de terror.

Aquest intent de sacsejar els codis del gènere resulta exitós, almenys en part. De fet, **Descansa en paz** és una obra cinematogràfica difícil de qualificar. Està clar que no és una pel·lícula de terror (almenys no en el sentit més clàssic), però alhora no tindriem clar si catalogar-la com un drama o un *thriller*.

Durant els primers 25 minuts de la pel·lícula, Hvistendahl crea una atmosfera tranquil·la i inquietant a través de la qual presenta gradualment els seus personatges principals. L'acció es desenvolupa en un entorn força ordinari, però podem percebre certa angoixa i desesperació, sense saber exactament per què. Aquesta sensació de fatalitat es transmet a través dels escassos diàlegs, la paleta de colors ombrívola i el torbador paisatge sonor, que aconsegueix inquietar tant amb sons extradiegètics com intradiegètics, i fins i tot amb l'absència d'aquests. El muntatge també és molt encertat, presenta un suggeridor treball de juxtaposició capaç d'estimular els nostres sentits, i provoca tebis sentiments de sorpresa, fàstic i perplexitat.

La trama, basada en una novel·la de **John Ajvide Lindqvist**, es desenvolupa durant uns dies d'estiu inusualment calorosos a Oslo. Després d'una misteriosa apagada que fa crepitjar els llums, les ràdios dels cotxes i els electrodomèstics, tres persones recentment mortes es desperten. Tres famílies, que s'enfronten al dol en circumstàncies diferents, són testimonis de la resurrecció dels seus éssers estimats. La primera família està formada per un avi (**Bjørn Sundquist**) i la seva filla (**Renate Reinsve**), que ploren la pèrdua del seu nét i fill. La segona família està encapçalada per un còmic (**Anders Danielsen Lie**) que, juntament amb els seus fills (**Inesa Dauksta i Kian Hansen**), s'enfronten a la sobtada mort de la seva dona (**Bahar Pars**) en un accident de cotxe. Finalment, la tercera línia argumental se centra en una anciana solitària (**Bente Børsum**) que ha perdut la seva companya de vida (**Olga Damani**).

Des del principi, queda clar que els tres morts no han ressuscitat sense més. Amb prou feines responen als estímuls externs i no parlen, per la qual cosa és interessant veure com els seus éssers estimats, que encara estan superant el dol, desenvolupen una relació retorçada amb ells. En altres paraules, la pel·lícula fa que ells (i els espectadors) es qüestionin quins són els límits entre la vida i la mort.

No obstant això, aquesta dimensió "filosòfica" desapareix en l'últim terç de la pel·lícula. Per simplificar, ocorren massa coses, i succeeixen massa de pressa, i això suscita encara més preguntes i deixa les anteriors sense contestar. Tot això mentre la directora canvia l'enfocament narratiu adoptat fins aquell moment i cau en alguns clixés dels quals havia intentat escapar-se. D'aquesta manera, el resultat final és una mica precipitat, incomplet i incoherent. Lamentablement, és una oportunitat perduda, sobretot tenint en compte que la premissa de la pel·lícula i la seva atmosfera desesperançada mostraven un gran potencial.

Per bé que tot el treball en l'aspecte tècnic és fluid, cal esmentar que el maquillatge dels tres "morts vivents" no és del tot impecable. El resultat pot ser més o menys acceptable per a les dues dones, però l'aspecte i moviments del nen són força irregulars, i fa que sembli una mena de Pinotxo esgarriós.

Davide Abbatescianni – cineuropa.org